

Kampen for et arbejde

Dårlig hørelse, ønsket om et udfordrende job og et uheldigt uddannelsesvalg har været sten på Lone Kierkegaards vej mod arbejdsmarkedet. Nu er hun 45 år, CI-opereret og i gang med at tage sin fjerde uddannelse for - forhåbentlig - at ende med at få arbejde.

Af Jakob Brodersen

Lone Kierkegaard har haft dårlig hørelse siden hun var barn. Allerede i 3.-4. klasse havde hun problemer med høreprøverne hos skolelægen. Som 20-årig fik hun høreapparater for første gang og fik stillet diagnosen: **otosklerose** - forkalkning af knoglerne i mellemøret. På det tidspunkt var hun gået i gang med den på det tidspunkt helt nye uddannelsesretning 'Erhvervsfaglig Grunduddannelse' (EFG) på Teknisk Skole, hvor hun uddannede sig til frisør.

Kort efter at hun var færdiguddannet tog hendes hørelse et kraftigt dyk, og det stod klart for hende, at hun ville få meget store problemer med at klare sig i et servicefag, når hun ikke kunne høre, hvad folk sagde.

Hun havde små børn, og fandt derfor et arbejde som rengøringskone med færre timer, så hun havde tid til at være hjemme og passe de små guldklumper.

I længden begyndte Lone Kierkegaard dog at savne udfordringer i sit arbejde, så hun tog en snak med sin hørekonsulent.

"Han sagde, at hvis jeg skulle i gang med en uddannelse, skulle det være inden jeg blev så dårligt hørende, at jeg slet ikke kunne klare det," fortæller hun.

Studentereksamen med øjnene

Lone Kierkegaard ville gerne studere på universitetet, men hun havde ikke nogen studentereksamen. Hun var gået direkte fra folkeskolen til Teknisk Skole, så hun måtte tage en HF-eksamen, som hun klarede på tre år.

"Det var hårdt, men jeg havde jo ikke nogen at sammenligne mig selv med. Jeg kunne godt se, at de andre 'fik det ind' ved hjælp af hørelsen. Men selv om jeg måske ikke kunne deltage i de store diskussioner, betød timerne alligevel meget for mig. Jeg brugte en slags **mikrolink**, som hjalp på lyden. Men det jeg fik ind," siger hun og peger på panden, "det fik jeg ind gennem øjnene. Jeg måtte læse mig frem til det meste."

Besværlighederne til trods, fik Lone Kierkegaard sin studentereksamen med flotte karakterer.

Døren til universitetet var åben.

Arkæolog - oh

Der blev optaget 11 ud af 159 ansøgere på arkæologistudiet på Københavns Universitet det år. Lone var en af dem.

"Jeg har altid haft en stor interesse for historie og syntes - som så mange andre - at det måtte være enormt spændende at grave noget op af jorden." Hendes øjne bliver større og spiller af liv, da hun fortæller om studiet. "Det er selvfølgelig ikke kun et spørgsmål om at grave i jorden - men mere at grave i bøgerne. Selve studiet går ud på at kombinere meget store mængder læsestof med det praktiske arbejde," siger hun smilende.

Lone Kierkegaard kunne klare sig gennem studiet ved at bruge sin mikrolink og mundaflæsning til forelæsninger.

"Men sådan to timers mundaflæsning kunne altså godt tage pippet fra selv den mest kvikke," griner hun. "Men det gik. Og kombineret med at jeg fandt nogle metoder til at skubbe mig igennem på, så gik det. Det var jo selvstudium meget af tiden."

Skuffet og arbejdsløs

"Jeg havde en forestilling om, at jeg nok skulle komme igennem og få et arbejde. Delvist på grund af mit handicap," siger Lone Kierkegaard. "For eksempel i et fleksjob."

På det tidspunkt var reglerne for [fleksjob](#) meget indviklede. De indebar blandt andet, at Lone Kierkegaard ville miste sin dagpengeret, som hun først lige havde fået i kraft af sin uddannelse.

I samråd med sin hørekonsulent og kommunen, blev hun derfor enig med sig selv om, at hun lige så godt kunne se, hvilke muligheder der umiddelbart var på arbejdsmarkedet for en person med hendes kvalifikationer.

"Jeg søgte i første omgang på stort set alle landets museer. Og efter det på det, man kunne kalde mine 'brede akademiske kvalifikationer' - alle former for administration både i det offentlige og i private virksomheder. Men det gav slet ikke noget. Jeg tror jeg sendte flere hundrede ansøgninger," siger hun og ser helt træt ud ved tanken.

"Jeg prøvede forskellige støtteordninger. Blandt andet [isbryderordningen](#) og reglerne om [fortrinsret ved ansættelse i det offentlige](#), men alt sammen med negativt resultat."

Chok på museum

Efter halvandet år uden arbejde, blev Lone Kierkegaard sendt i aktivering af Arbejdsformidlingen. Med lønnen med i posen, kom hun til at arbejde på Køge Museum, hvor hun fik lov at bruge sit fag, og hvor hun var glad for at være.

"Men det var stærkt frustrerende at komme på arbejde og opretholde et arbejdsliv, fordi jeg ikke var klar over at det gik så dårligt med min hørelse som det faktisk gjorde," fortæller hun.

Mens hun læste, havde hun ikke været opmærksom på, at hendes hørelse var blevet gradvist ringere.

"Gennem mange år havde jeg haft en 'visuel hørelse' - jeg havde ikke rigtig brugt min hørelse til noget kommunikationsmæssigt."

Arbejdet stillede nye krav til Lone Kierkegaards hørelse - og det var hårdt.

"Jeg har altid anset mig selv for at være et rationelt menneske, men lige pludselig begyndte jeg at glemme mine nøgler; jeg glemte min pung i et tog, kunne ikke nå toget. der skete ufatteligt mange ting for mig, som bare gik i fisk hele tiden. Det spekulerede jeg rigtig meget over. For hvorfor gjorde jeg det? Hvorfor handlede jeg ikke rationelt? Jeg tror simpelthen der kom for mange indtryk ind, som jeg skulle tage stilling til, og som overgik det tempo jeg selv kørte i. Jeg kunne simpelthen ikke følge med. Og så kørte det af sporet for mig."

Op af det sorte hul

"Jeg vil tro at det blev det, som en psykolog vil kalde for en depression," siger Lone Kierkegaard. "Alting blev bare gråt og jeg gik ned med flaget."

Hun fik plads på kurset *Bevar Dit Arbejde* på [Castberggård](#), hvor hun kom til at møde andre med de samme problemer som hun selv. Det gik op for hende, at hun slet ikke var så velfungerende på arbejdspladsen, som hun havde troet.

"Det var ret skræmmende. Jeg iagttog andre, som jeg mødte derovre, og jeg så, at de problemer de andre havde, dem havde jeg også. Det var selvfølgelig en lettelse et eller andet sted; men samtidig var det også skræmmende at se den måde de reagerede på, fordi jeg kunne se det i mig selv. Det var sindsoprivende, men også spændende. Og så gav det meget stof til eftertanke."

Lone Kierkegaard kunne ikke længere bruge sin mikrolink eller andre former for hjælpemidler, fordi hendes hørelse var blevet så dårlig; hun brugte de kraftigste høreapparater på markedet og hendes familie hjalp hende så godt de kunne. Men på Castberggård fandt hun ud af, at der stadig var noget, hun kunne gøre.

Mod nye udfordringer

I efteråret 2003 fik Lone Kierkegaard en [Cochlear Implant](#) operation, som usædvanlig hurtigt gav hende en stor del af hørelsen tilbage. Da hun havde overstået genoptræningen, blev hun visiteret til fleksjob, så hun kan blive ansat i en stilling, hvor der bliver taget hensyn til hendes særlige behov og begrænsninger. Bare der er en stilling.

Derfor brugte hun lang tid på at studere jobannoncer for at se, om der ikke var nogle erhverv med flaskehalsproblemer, hvor der virkelig manglede arbejdskraft og hvor hun kunne få foden indenfor. Men enten var hun ikke kvalificeret - eller også var hun vildt overkvalificeret. Hvis hun ville ud på arbejdsmarkedet måtte hun gøre noget drastisk.

Nu er Lone Kierkegaard, efter megen overvejelse, tilbage på skolebænken - det er første gang hun har hørelsen med i skole. Om to år er hun uddannet laborant.

"Det skal bare nok gå. Jeg er sådan en, der ser positivt på tingene."

